

EEN ONZEKER BESTAAN, OVER WERKENDE ARMEN

door ELS WESTDIJK van het FNV

We reizen het hele land door om te spreken over de situatie aan "de rafelrand van de arbeidsmarkt." Overall praten we met gemeentebestuurders; geïnteresseerden; werkgevers en natuurlijk met de doelgroep zelf.

Waarom doen we dat?

Eerst en vooral willen we zichtbaar maken dat heel veel mensen de afgelopen decennia niet meedeelden in de enorme welvaartsgroei.

We willen ook de urgentie laten zien

Werkende armen zijn mensen met een inkomen uit arbeid die toch onder de armoedegrens terecht komen. Voor hun is werk niet de weg is om uit de armoede te komen

Werknemers die er maar niet in slagen een vast contact te verwerven en van het ene naar het andere contract hoppen.

En die graag anders zouden willen.

Honderdduizenden mensen sprokkelen met hard werken een inkomen bij elkaar maar kunnen nauwelijks het hoofd boven water houden.

Ze liggen wakker omdat hun kinderen niet naar zwembad kunnen en zijn doodsbang dat de wasmachine het begeeft.

Wij kunnen wel van onszelf denken dat in Nederland alles goed geregeld is.

Maar nog steeds hebben we ongeveer negen procent arme huishoudens.

Dat gaat over 1,4 miljoen mensen.

Er zijn minder arme mensen gekomen die alleen rond moeten komen van een uitkering.

Maar het aantal armen met een inkomen uit werk is gestegen.

En die trend heeft zich in de 21e eeuw voortgezet.

We voelen nu pas echt de gevolgen van de inperking van de duur van de WW. En de nieuwe plannen voor de WW van 1 jaar zijn nog niet verwerkt

Mensen worden in de bijstand gedumpt.

De privatisering van allerlei werk heeft veel volwaardig werk doen verdwijnen.

Dat zien we bijvoorbeeld in de post en in de thuiszorg.

In onze zoektocht langs de onderkant van de arbeidsmarkt is ons nog iets anders opgevallen.

Geldzorgen zijn ellendig.

Maar wat deze mensen vooral raakt is het gevoel dat niemand ze ziet.

Ze bestaan eigenlijk niet meer.

Ze zijn eigenlijk mislukt omdat ze niet mee konden of wilden in de maar altijd opgaande kenniseconomie.

Leest u eens het verhaal van de schoonmaker in het boek.

Of dat van de vleesverwerkers die zeggen: "Ze behandelen ons als marionetten"
We hebben inmiddels bijna twee miljoen flexwerkers.

Dat zijn contracten met een maximale zekerheid voor de werkgever en minimale zekerheid voor werknemers.

Veel lager opgeleide mensen belanden in een vicieuze cirkel van kleine deeltijdbaantjes die onvoldoende betalen en flexibele contracten met veel onzekerheid.

De groep werkende armen bestaat voor een groot deel uit alleenstaande ouders met kinderen.

Door die zorg is het voor hen extra moeilijk om genoeg inkomen bij elkaar te verdienen.

We voeren samen met de internationale vakbeweging een "decent work"-campagne.

Dat zijn campagnes voor "gewoon goed werk".

Werk in een vaste baan en bedrijven en organisaties met een minimum aan flexcontracten.

Waar dat mogelijk is zullen we in cao's verbeteringen proberen af te dwingen.

de schoonmakers hebben actie gevoerd, overigens met succes

Voor een fatsoenlijk loon, betere arbeidsomstandigheden en vooral ook voor respect.

De mensen in het boek laten opnieuw zien hoe belangrijk organisatie juist voor de meest kwetsbare groepen op de arbeidsmarkt is.

Maar ook gemeentes kunnen iets doen.

Door bijvoorbeeld bij aanbestedingen te checken of werknemers een fatsoenlijk cao-loon betaald krijgen.

Dat is vooral in de thuiszorg uiterst urgent!

Gemeenten kunnen ook het vrijstellingenbeleid en het toeslagenbeleid voor werkende openstellen.

Gemeenten kunnen ook het opleidingsdeel uit de WWB bestemmen voor werkenden met weinig geld en weinig of geen uitzicht op een betere baan.

Het boek 'Onzeker Bestaan' samen met om onze jaarlijkse lokale monitor 'Werk, Inkomen en Zorg 2009' onder de aandacht te brengen.

Daarin staat het sociaal beleid van tweehonderd gemeenten, de monitor kan dienen als inspiratiebron.

Toch is ook hier de vraag aan de orde naar wat voor samenleving we toe willen. Job Hoppend zonder enige zekerheid en of pensioenopbouw van de ene flexbaan naar de andere. Of gewoon "decent work" Werk met een fatsoenlijk inkomen en voldoende zekerheid om een bestaan op te bouwen. Natuurlijk zijn er groepen werknemers die het leuk vinden "het lied van de kosmopoliet" te zingen en job hoppend de wereld over te reizen. Prima!

Mij gaat het om die honderdduizenden mensen voor wie dat allemaal niet weggelegd is en dat is tevens de groep waar de hardste klappen vallen.

Aan die onderkant van de arbeidsmarkt door het inperken van sociale zekerheden. Nu in de crisis maar ook later als de pensioenleeftijd naar 67 zou gaan. Dan betalen mensen aan de onderkant de grootste rekening.

De FNV wil lokaal, nationaal en internationaal een vuist maken.

"Gewoon goed werk" voor iedereen! Daar hoort zekerheid en een inkomen waarvan je een gezin kunt onderhouden bij!

Dank u voor uw aandacht